

Opinions entorn de la Llei d'Educació

En l'última trobada del Moviment Comarcal d'A. C., a L'Ametlla, es va parlar llargament sobre la nova llei d'Educació.

El tema es prestava a una profunda dialèctica entre els adictes i els no adictes a la mateixa llei. Malgrat aquesta esperada perspectiva, el diàleg va ésser suau... De fet la conclusió que en vàrem treure de la trobada va ser sorprenent. La ignorància —inculpable potser— respecte a la nova llei per part d'una gran majoria ens va afectar profundament... Ens adonàvem que era ben trist que una normativa legal de tantíssima importància pel futur de les noves generacions, fos postergada, oblidada, batejada de «triomfalista», lloada per uns pocs i anatemitzada per molts d'altres. Aleshores sobresortia davant nostre un pensament deplorable: la possibilitat de mal pensar d'una llei sense haver-la llegida, sense saber quasi res d'ella, cosa molt celtibèrica per altra part. Perquè no hi ha dubte que aquesta llei és bona; és més, per nosaltres, es magnífica, rotundament **revolucionària**: perquè acaba d'una vegada per sempre amb el **CLASSISME**; perquè sobretot, acaba amb la més vergonyosa **DISCRIMINACIÓ** que existia a casa nostra: el **Batxillerat**, que sols podien cursar els fills dels econòmicament o intel·lectualment poderosos. Els febles —més del 80 % dels espanyols—, restaven dintre la possibilitat d'un punyent Certificat d'Estudis Primaris o d'Escolaritat que tan sols servia per un treball estrictament «peonístic». Les fermes intel·ligències des pobres, les acrisolades voluntats dels econòmicament deseparats, quedaven arraconades en una lluita heroica per obrir-se camí «violentament» dintre d'una societat que els havia marginat per obra i gràcia d'una llei antiquada, d'una llei pensada només per a una minoria selecta i per a una majoria que tenia el deure —per llei— de seguir **subdesenvolupada**.

Ara —amb les noves normes— totes les futures generacions tindran accés —els qui demostrin capacitat— al desenvolupament progressiu de les seves qualitats intel·lectuals o artesanes, sense discriminació de cap mena. És més, creiem que els mètodes pedagògics a posar en pràctica estan dintre d'una autèntica autocreació del futur home, capaç per si mateix de llançar-se a la seva professió predilecta, perquè se li haurà donat a l'escola —si els mestres i educadors hi ajuden sacrificadament— tota la subestructura necessària, tot el bagatge fonamental per créixer dins la Ciència o dins els Oficis Professionals, amb esperit veritablement creatiu, i no amb l'esperit de treballar «en serie» com fins ara s'havia fet.

A més a més, ens refermem en aquesta premisa que la nova llei és bona, perquè, per exemple, el Departament d'Educació Comparada de l'Institut Nacional de Pedagogia de París ha reconegut que «la nova llei és de les millors treballades, entre les que actualment són vigents a la majoria dels països superdesenvolupats».

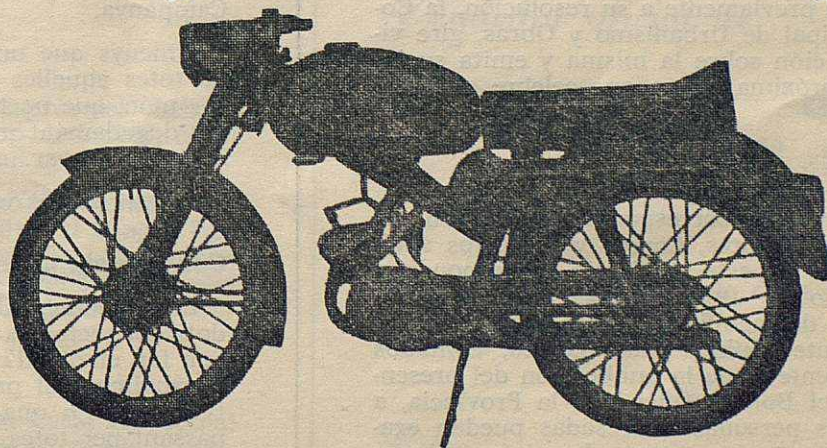
Aleshores, repetim: Si aquesta llei és tan criticada, ho serà: o bé perquè a algú no li ha anat gens bé de cara als seus interessos creats..., o bé perquè tenen els ulls fits en la posada en pràctica de la llei (que en això sí, certament, està demostrant una immaduresa, una inseguretats i una gran manca esgarrifosa de diners)..., o bé perquè és, sobretot, tristament ignorada, absurdament desconeguda. Perquè la ignorància de la llei els fa creure que els problemes de la «selectivitat» i d'altres dintre les Facultats Universitàries són culpa de la llei. Perquè aquesta mateixa ignorància els fa saber que el descontent que creix entre professors, mestres i catedràtics és culpa de la lletra de la llei, quan tampoc no hi té res a veure. Perquè pensen que la gran problemàtica creada a tantíssimes escoles privades i estatals amb les normes que han d'acomplir els edificis escolars (ens referim, per exemple, al famós 1'5 m.² d'espai útil per alumne dintre les aules, etc.) és culpa de la llei. Perquè... No seguim amb més paraules... En trobaríem «a les converses públiques» tantíssims...! Tots ells son conseqüència —com dèiem abans— no de la LLEI, sinó d'una precipitada i monolítica (sense diàleg amb els interessats) **aplicació** de la llei, enmig d'una manca esglaiant de medis materials i fins i tot diria també de medis humans. Perquè, per exemple, ¿no és hora ja d'acabar amb les aules tipus «cleda» on si amunteguen 70, 80 i 100 criatures com si fossin un ramat de bous?... ¿Es que no són —no legalment, sinó **vitalment**— necessaris els 1'5 m.² per alumne? Ara bé, ¿es pot imposar, en l'any 1972, aquesta normativa? Rotundament, no. Perquè les escoles privades i estatals ja construïdes, no estan preparades financerament per a tenir a les seves aules només 20 alumnes, en lloc dels 60 o 80 que hi «apretaven» fins avui... I ¿d'on sortirien els centenars d'escoles i milers de nous professors que aleshores farien falta?

Un altre dia parlarem sobre totes aquestes coses amb més deteniment. Però, sobretot, **LLEGIU** i **MEDITEU** els articles de la Llei General d'Educació. Us recomanem l'edició, molt econòmica per cert, de l'Editorial «Escola Espanyola».

M. E. i P.

Rieju Minarelli

49 cc.

**NO
PRECISA
MATRICULA
NI
CARNET
DE
CONDUCIR**

DISTRIBUIDOR PARA ZONA GRANOLLERS Y MAREMA:

TEL. 270 04 50 *

AUTO-MOTO SASTRE

GENERALISIMO, 5 y 7
GRANOLLERS